

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2506/2017
31.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, Лидије Ђукић, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог „ББ” ДОО из ..., чији је пуномоћник Живорад Иконовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог које су изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 963/17 од 24.05.2017. године, у седници одржаној 31.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 963/17 од 24.05.2017. године у ставу првом изреке.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужиоца и туженог које су изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 963/17 од 24.05.2017. године у ставу другом изреке, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужиоца и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 963/17 од 24.05.2017. године у ставу другом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2815/2015 од 27.12.2016. године, која је исправљена решењем истог суда П1 2815/2015 од 21.02.2017. године утврђено је да је тужба у делу захтева за исплату увећане зараде за прековремени рад, рад у дане празника који су нерадни, суботом и недељом, те накнаду трошкова за исхрану у току рада за време прековременог рада, повучена. Делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име сменског рада за период од 01.04.2012. године до 06.03.2015. године плати појединачне износе са законском затезном каматом на начин ближе одређен у изреци пресуде. Преко досуђеног, захтев за исплату законске затезне камате на досуђене месечне износе увећања зараде по

основу сменског рада је одбијен. Одбијен је захтев којим је тужилац тражио исплату на име минулог рада за период од 01.04.2012. године до 06.03.2015. године у износима који су ближе одређени у изреци пресуде. Одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио исплату на име исхране у току рада – топли оброк за период од 01.04.2012. до 06.03.2015. године, у износима ближе одређеним у изреци пресуде са законском затезном каматом на сваки износ. Одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио исплату на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2012. године до 06.03.2015. године са законском затезном каматом на сваки појединачни износ ближе одређен у изреци пресуде. Одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио исплату на име неисплаћеног дела отпремнине од 35.390,84 динара, са законском затезном каматом од 10.04.2015. године до исплате. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Тужилац је ослобођен од обавезе плаћања судских такса.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 963/17 од 24.05.2017. године, делимично је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2815/2015 од 27.12.2016. године (исправљена решењем од 21.02.2017. године) у одбијајућем делу и обавезан тужени да тужиоцу плати 35.390,84 динара са законском затезном каматом од 10.04.2015. године до коначне исплате, по основу уговорене отпремнине. Ставом другим изреке, одбијене су жалбе тужиоца и жалба туженог у целости и пресуда у преосталом усвајајућем и одбијајућем делу је потврђена.

Против одбијајућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену (који се односи на неисплаћени топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора), тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца.

Против исте пресуде тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у делу одлуке о захтеву за исплату накнаде за сменски рад ради уједначавања судске праксе, као и у делу одлуке којом је преиначена првостепена пресуда.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог против става првог другостепене пресуде није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог од новембра 2004. године до 05.03.2015. године када му је на основу

споразума, престао радни однос. Тужилац је засновао радни однос на неодређено време са туженим по Уговору о раду од 31.12.2008. године и од 01.01.2009. године обављао је послове продавца. Чланом 6. Уговора предвиђено је да запослени заснива радни однос са пуним радним временом у трајању од 40 часова недељно, по правилу $5 \times 7 + 1 \times 5$ часова дневно. Парничне странке су 04.03.2015. године закључиле Споразум о престанку радног односа и уређењу међусобних права и обавеза, а чланом 3. овог Споразума констатовано је да су се стране сагласиле да се запосленом по основу престанка радног односа код послодавца плати отпремнина у висини од три бруто зараде запосленог од 118.364,00 динара (бруто). Тужени је тужиоцу платио отпремнину од 82.973,16 динара нето, што одговара бруто износу од 118.364,00 динара умањеном за припадајући порез и доприносе из зараде.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и обавезао туженог да тужиоцу по основу отпремнине због престанка радног односа плати још 35.390,84 динара, са припадајућом законском затезном каматом.

По оцени Врховног касационог суда, отпремнина која је била предмет Споразума о престанку радног односа од 04.03.2015. године, представља стимулативну отпремнину која се разликује од отпремнине прописане чланом 158. у вези са чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.25/05...75/14). Тужени није тражио поништај наведеног Споразума, па је зато у обавези да тужиоцу плати разлику између исплаћеног износа отпремнине и отпремнине наведене овим споразумом, којим је предвиђена обавеза туженог на исплату отпремнине у висини три бруто зараде запосленог.

Стога су неосновани ревизијски наводи туженог да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право у погледу одлуке о исплати разлике отпремнине.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије тужиоца и туженог на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд налази да нема разлога за одлучивање о ревизијама.

Чланом 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, предмет спора је захтев за исплату накнаде зараде за сменски рад, исплату зараде за минули рад, накнаду трошкова исхране у току рада,

регреса за коришћење годишњег одмора и отпремнине. О испуњености услова за утврђење права на новчана потраживања из радног односа, одлучује се на основу утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, тако да само правилност примене материјалног права не може да буде разлог за одлучивање о ревизијама као изузетно дозвољеним. По оцени Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизијама у смислу члана 404. став 1. ЗПП, ради уједначавања судске праксе, јер у погледу ове врсте спора судска пракса ревизијског суда је уједначена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизија тужиоца и туженог против става другог побијане пресуде, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 12.05.2015. године а побијани део правноснажне пресуде у односу на тужиоца је 212.376,00 динара, а у односу на туженог је 103.687,00 динара.

Како је побијани део правноснажне пресуде испод законом прописаног цензуса за изјављивање ревизије из члана 403. став 3. ЗПП, то ревизије тужиоца и туженог нису дозвољене.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић